

VALMIERAS KIMIĶIS

VALMIERAS STIKLA SKIEDRAS RŪPNĪCAS PARTIJAS KOMITEJAS,
ADMINISTRĀCIJAS, ARODKOMITEJAS UN KOMJAUNATNES KOMITEJAS ORGANS

Laikraksts iznāk
kopš 1979. gada 25. oktobra

ČETURDĪEN,
1989. gada 9. februārī

Nr. 6 (477)
Cena 1 kap.

Jauvu formu meklējums

Par sociālistisko sacensību

1989. gada 27. janvārī notika rūpnīcas arodkomitejas ražošanas masu komisijas sēde, kurā izvērtēja pamateču un palīgeču sociālistiskās sacensības rezultātus par aizvadīto gada ceturksni. Uzvarētāja godā pamateču grupā šoreiz pārciecināši ir 4. ceha kolektīvs, 2. vietā — 5. cehs, 3. vietā — 2. cehs. Nav veicies 7. ceha kolektīvam, Iemesli — samērā zemi kvalitātes rādītāji, salīdzinot ar citiem cehiem, un darba ražīguma pieauguma atpalcība no darba algas kāpinājuma. 6. ceham savukārt koprezultātu samazināja mazais elektroenerģijas ekonomijas koeficients.

No palīgečiem 1. vietā ir izvirzījies 19. ceha kolektīvs, 2. vietā — 16. cehs, 3. vietā — 17. cehs. Atpalcējos sluktas darba disciplīnas un sabiedriskās kārtības neievērošanas dēļ iekļuvis 12. ceha strādājošie.

Izvērtējot 1988. gada rezultātus kopumā, jāsecina, ka pamateču grupā līderi ir ļoti mainījušies, kaut gan vislabāk izskatās 4. cehs; 2. ceturksni — 3. vietā, 3. ceturksni — 2. vietā, 4. ceturksni — 1. vietā. 5. un 6. ceha kolektīvi katrs pa reizei ir bijuši 1. un 2. vietā, 1. ceham — viena pirmā un viena trešā vietā, 2. ceham — viena otrā un viena trešā vietā.

Palīgeču grupā pārciecināši labākais visu gadu ir bijis 16. ceha kolektīvs; trijos ceturksņos 1. vietā, vienā ceturksni — 2. vietā. Arī 17. ceham veicies ļoti, iegūstot 2. un 3. godalgas. Ne reizi labāko vidū nav bijusi 12. un 18. ceha darbinieki.

1988. gadā sociālistiskajai sacensībai rūpnīcā izmaksāts 35,2 tūkst. rbļ., t. sk. cehu iekšējai sacensībai (starp strādājošiem, starp brigādēm, komplektiem, maīnām, nodalām utt.) izietērs 21,45 tūkst. rbļ., bet 13,1 tūkst. rbļ. izmaksāts dažādu sacensību organizēšanai rūpnīcas mērogā, piemēram: 1) starp pamatečiem un palīgečiem — 5,93 tūkst. rbļ., 2) par augstu kultūru darba vietā — 1 tūkst. rbļ., 3) iekšējo rezervju atklāšanai — 0,56 tūkst. rbļ., 4) mākslinieciskās pašdarības skates — konkursi — 0,85 tūkst. rbļ., 5) kvalitātes teicamnieki — 1,24 t. rbļ., 6) labākais eksperts — 0,08 tūkst. rbļ., 7) sacensība par godu rūpnīcas 25 gadu svīnbām — 1,59 tūkst. rbļ., 8) sacensība par godu PSKP XIX konferencei — 1,40 tūkst. rbļ., 9) stimulēšana par sasniegumiem republikāniskajā sacensībā — 0,45 tūkst. rbļ.

Apspriežot perspektīvos jautājumus, ražošanas masu komisija nolēma 1989. gadā atteikties no starpcehu sociālistiskās sacensības. Iemesli: līdzekļu samazināšanās materiālās stimulēšanas fondā un sacensības formalisms. Si sociālistiskā sacensība bija vēsta uz plānoto uzdevumu izpildi. Cehu kolektīvi, pildīdami plāna rādītājus, gandrīz automātiski par to saņēma arī attiecīgos koeficientus sociālistiskajā sacensībā. Cehu iekšējo sacensību paredzēts atstāt tāpat kā iepriekšējos gados, bet jāatceras, ka turpmāk viens no galvenajiem stimulēšanas noteikumiem būs darba ražīguma pieauguma un darba algas pieauguma attiecība.

SARMA UKASA,
ražošanas masu komisijas priekšsēdētāja

TEICAMS DARBS

Sekmīgi pabeigts divpadsmitās piecgades trešais gads. Piecu un vairāk gadu personiķos planus pirms termiņa izpildījušas 56 šķēterētājas, 1 vēreja, 1 šķēterētāja, 57 audejas, aušanas nodalās 19 meistara palīgi, 5 audumu kontrolieri.

No viņiem ar augstiem gada rezultātiem strādāja šķēterētājas Terēza Raspopova, Gunta Gavare, Ausma Rauska, Anna Lindava, Gunta Andersone, Iveta Mukāne, Kira Dmitrijeva Ilga Savaiņiece, Ludmila Silausa, Gajlīna Lauškina, Zinaida Gundareva, Ludmila Mihailova, Ina Putna, Tamāra Malceniece, Inga Pusvilka, Valentīna Bulģina, Aina Vēvere, Līta Baranova, Valentīna Grinberga, Ludmila Tiščenko, Zenta Ananjeva, audejas Aija Irmeja, Nina Komele, Nadežda Jurksa, Larisa Kraucke, Dzintra Soldatova, Rita Kovaļkova; meistara palīgi Nikolajs Savickis, Oļegs Ļedovskis.

LUBOVA LŪSINA,
4. ceha sociālistiskās sacensības inžiniere

Civilā aizsardzība

Tas jāzina katram

Pārbūve, atjaunošana, atklātums iegūst paštrinājumu visas mūsu dzīves sfērās. Dabiski, tas nevarēja nepieskarties arī civilajai aizsardzībai. Notikumi Černobiljā, Jaroslavlā, Arzamasā, Armēnijā, citas nelaimes uzskatāmi pierādīja, cik tas šodien ir svarīgi, nopietni un dzīvei nepieciešami. Mūsu republikas, rajona, pilsētas pārbūvē ar uzņēmumiem, kuros ir spēcīgas iedarbības indīgas un viegli uzliesmojošas vielas, liek domāt par to, kas jāzina un jāprot katram avārijū, katastrofū, stihisku nelaimju gadījumos, lai maksimāli saglabātu cilvēkus, dzīvniekus un materiālos vērtības.

Noslēdzies mācību gads CA sistēmā mūsu rūpnīcā. Visa gada laikā notikuši treniņi, mācības un sacensības ar formējumiem un strādājošajiem t. i. teorētiskās zināšanas tika praktiski pielietotas. Tā viena izlūkgrupa (komandiere Iradīva Mikucka, 6. cehs) rajona pārbaudes sacensībās ieguva pirmo vietu, bet otra (komandieris Andrejs Renčis, 7. cehs) — trešo vietu rajonā. Administrācijas sanitārā vienība rajonā izcīnīja pirmo vietu (komandiere Gajlīna Maksimova), bet republikā — 11. vietu.

Neraugoties uz sasniegtajiem panākumiem, mācību gadā bija arī trūkumi. Tā divas sanitārās vienības militārajā sagatavībā neieguva ieskaites, tā kā nebija sagatavotas un nepedijājis rajona pārbaudes sacensības, atsevišķi formējumi parādīja CA praktiskajās zināšanās zemu līmeni, nepietiekami veikta

iedzīvotāju CA apmācība, labāka varētu būt komandieru vietnieku sagatavotība politjautājumos. Visi šie trūkumi jāņem vērā jaunajā mācību gadā. Visām teorētiskajām zināšanām jābūt nostiprinātām praktiskajos treniņos. Ceram, ka mūsu formējumi varēs šogad praktiskās mācības apgūt mācību pilsētiņā.

Lai apmācītu strādājošos iedzīvotājus, nepieciešams paplašināt CA sistēmas materiālo bāzi, tā kā dotā iespēja programmu apgūt patstāvīgi, nokārtojot CA praktiskos normatīvus. Mācību norises tematikas, laika un vietas izvēle patstāvība tiek dota uzņēmuma vadītājam, vadoties pēc 12 stundu programmas apjoma (1982. gada tematika).

Saskaņā ar VACP un PSRS CA nolikumiem, katram, kas no jauna stājas darbā, jāapgūst CA ievadinstruktāža drošības tehnikas instruktāžas līmeni, ņemot vērā rajona, pilsētas, uzņēmuma darba specifiku. Pašlaik tiek sagatavota un tiks izlaista jauna brošūra iedzīvotājiem «Tas jāzina katram» (ar tulkojumu nacionālās valodās).

Visas CA apmācības šogad notiks, ņemot vērā režīmu izstrādes par pretradiācijas aizsardzību, aizsardzību no stipras iedarbības indīgajām vielām, iedzīvotāju apziņošanu un informēšanu par ekstremālām situācijām un darbības kārtību pēc brīdinājuma signāla «Uzmanību visiem!».

ANNA BARS,
CA štāba priekšniece

Vārds propagandistam

Lai mācītos diskutēt

Latvijas Komunistiskās partijas CK Politiskās izglītības nams 1988. gadā, palīdzot ideoloģiskā darba organizatoriem, propagandistiem, lektoriem, politinformatoriem, agitatoriem, laidis klajā brošūru «Metodiskie norādījumi, apģūstot polemikas un diskusijas vadīšanas iemaņas kontrpropagandas darbā».

Šodien strīds ir ne tikai mūsu tautsaimniecisko plānu apspriešana, arī optimālu komunistiskās celtniecības ceļu meklējums, arī pārdomas par cilvēces likteņiem, arī personiskās dzīves pozīcijas nostiprināšana. Darbīgu konstruktīvu strīdu rada pati mūsu dzīves jēga.

Šodien publiskos disputos un diskusijās, kā likums, piedalās liels cilvēku skaits, un īpaši jaunatne.

Diskusija visbiežāk notiek ar mērķi noskaidrot patiesību vai kaut maksimālu tuvinājumu tai.

Otrdien rūpnīcā ieradās mūsu republikas partijas rajonu komiteju politiskās izglītības kabinetu konsultanti, partijas rajona komitejas pārstāvi un Republikāniskā politiskās izglītības nama vadītāja vietniece Aida Krūze, lai pieredzes apmaiņas ietvaros iepazītos ar politiskās izglītības organizēšanu un norisi mūsu uzņēmumā.

Partijas komitejas sekretārs Zigurds Ahele iepazīstināja cemiņus ar partijas organizācijas darbību, direktors Inārs Poļaks — ar rūpnīcas tehnoloģisko procesu, uzņēmuma attīstības perspektīvam un problemām, politiskās izglītības kabinetā vadītāja Jelizaveta Semjonova — ar savdabīgo politmācību norisi.

Mūsu propagandisti Astrida Aizsilniece, Jevgeņijs Nesterovs, Jānis Mežgalis, Guna Labrence izteica savus vērtējumus par nodarbību lietderību un izteica priekšlikumus metodiskā atlasei un nodarbību norisei.

Pēc tam viesi iepazīnās ar rūpnīcu.

Sarunas dalībnieku diskusija paredz preteju viedokļu sadursmi, ieinteresēto dalībnieku uzskatu sadursmi.

Lai piedalītos diskusijā un to vadītu, nepieciešams zināt pretrunu atrisināšanas tehnoloģiju vārdiskā precīnā, mācību darbība.

Brošūrā doti konkrēti padomi, kā apgūt prasmi vadīt polemiku, diskusiju. Tiek doti ētikas pamatnoteikumi sarunas dalībniekiem. Jūs varat iepazīties ar polemikas vadīšanas galvenajiem priekšnoteikumiem. Tiek aplūkotas arī dažādas situācijas nodarbības, vērtēta oponenta taktika.

Brošūras beigās interesentiem tiek piedāvāts literatūras saraksts. Ar mērķi brošūru var iepazīties politizglītības kabinetā.

JELIZAVETA SEMJONOVA,
politiskās izglītības kabinetā vadītāja

Soreiz man liekas, ka rūpnīcā strādājošie vēl neapjauš stāvokļa nopietnību, tās reālas briesmas, ka Latvijas lauki vairs neapaudās apgādā pilsētu ar pārtiku kā līdz šim.

Tāpēc rūpnīcas LTF nodalī nevajadzētu stāties pretī vispār palīgsaimniecības attīstībai un šoreiz konkrēti siltumniecas celtniecībai, bet gan savu spēku, izdomu un ierosmi virzīt uz to, lai samazinātu rūpnīcā kaitīgo vielu izkļūšanu atmosfērā un tālāk to nosēšanas uz pilsētā augošajiem dārzeņiem un uz cilvēku iekšējiem orgāniem tieša

Atgriežoties pie publicētā

MŪSU UZSKATI IR PRETĒJI

Izlasot «Valmieras Kimiķā» 1989. gada 26. janvāra numuru Pēteris Kantāna rakstu «Ko darīsim ar siltumniecas būvi vai kā domājat jūs?», mani izraisījis prieks par LTF rūpnīcas nodalās aktivistu rūpēm cilvēces veselības labā. Ekoloģisko jautājumu risināšana ir viens no galvenajiem virzieniem LTF darbībā. Par to iestājos arī es un šīni jautājumā domstarpību nav. Šoreiz nevaru piekrist tikai to risināšanas formai. Vispār nepiekrītu daudz neformālo organizāciju centieniem vienkārti noliet kādu darbību. Noliegumam jābūt vispusīgi pamatotam.

Soreiz man liekas, ka rūpnīcā strādājošie vēl neapjauš stāvokļa nopietnību, tās reālas briesmas, ka Latvijas lauki vairs neapaudās apgādā pilsētu ar pārtiku kā līdz šim. Tāpēc rūpnīcas LTF nodalī nevajadzētu stāties pretī vispār palīgsaimniecības attīstībai un šoreiz konkrēti siltumniecas celtniecībai, bet gan savu spēku, izdomu un ierosmi virzīt uz to, lai samazinātu rūpnīcā kaitīgo vielu izkļūšanu atmosfērā un tālāk to nosēšanas uz pilsētā augošajiem dārzeņiem un uz cilvēku iekšējiem orgāniem tieša

veidā. Tāpēc būtu nepieciešams izdomāt, lai šīs 80 ventilācijas nosūšanas sistēmas un 6 aerācijas loģi no telpām neizpūstu atmosfērā tās 32 tonnas kaitīgo vielu, bet tās savāktu «vienā maisā», lai tiem 4 rūpnīcas skursteņiem būtu kartīgi filtri, kas nelaižu visu 576 tonnu sēra dioksīda mākonim nolīst uz cilvēku galvām sērskābes lietus veidā. Lūk, tas būtu rūpnīcas konstruktora slavas un cīņu ceļš.

Par to, ka būvvietais izveles aktu parakstījuši desmit atbildīgi darbinieki, jā, tā ir patiesība. Bez tam Valmieras SES ir devusi speciālu aktu ar sēdzienu, ka izveles vieta siltumniecas būvei pēc patreiz gaisā esošo kaitīgo vielu daudzuma un, ievērojot valdošo vēju virzienu, atbilst sanitārajām prasībām. Pie tam vērā ņemams fakts, ka dārzeņi aug zem jumta.

Ja mēs nelicām Valmieras SES galvenajam ārstam b. Bledinjam un ārstam b. Bertulim, tad jau LTF sanāksnēi turpmāk jāierosina šo darbinieku atstādīšana no darba kā neatbilstošus amatam.

Domāju, ka pietiek jau piecus gadus spriedēt par palīgsaimniecības likvidēšanu, bet sākt arī sabiedris-

kajam un neformālajām organizācijām nākt talkā, palīdzot saimniecības nostiprināšana.

Vēlams turpmāk, apspriežot palīgsaimniecības problemas, pieaicināt arī palīgsaimniecības vadītāju, bet ja rodas šaubas par SES vai kādas citas iestādes nepareizu rīcību, momentāni izsaukt ekspertu no centra. Tā ar konkrētu darbību veicināt problēmu atrisinājumu.

Rūpnīcas direktora b. Poļaka akceptēts pieteikums siltumniecas projektsanai rūpnīcas konstruktora daļā iesniegts 1988. gada 15. jūlijā. Līdz šim projektēšana nav sākusī, bet visu laiku tikai apspriež tā lietderību. Projekta izpildes termiņš ir šā gada aprīlis. Atlikušā darbam vairs likai divi mēneši. Kā to iespēspes? Ja projekts nebus izstrādāts līdz 1. aprīlim, 1990. gadam dzelzceļa konstrukcijas nebūs iespējams pasūtīt, ita tad nevarēs izpildīt LKP Valmieras rajona organizācijas XXIV konferences lēmumu — veikt zemstikla siltumniecas būvi stikla šķiedras rūpnīcā 1991.—1992. gadā.

LAIMONIS VADONIS,
rūpnīcas lauku palīgsaimniecības vadītājs

SADARBĪBAS IESPĒJAS IZIET AIZ ROBEŽĀM

Līdz ar citām sabiedrības pārbūves vēsmām mūsu rūpnīca ienākusi arī doma un uzņēmuma attīstības perspektīvas nepieciešamība meklēt sadarbības kontaktus ar Čehoslovākijas stikla šķiedras ražotājiem un iziet pasaulē tirgū. Ar ko sākt?

Viskonkrētāko atbildi šobrīd var sniegt 4. ceha tehnoloģe Ruta Zeibote, galvenais inženieris Andris Brutāns un 2. ceha priekšnieks Andrejs Grāsis, kuri neliecas mūsu rūpnīcas darbinieku grupas sastāvā pērnā gada nogalē ar Ziemassvētkiem konkrētu norunu nolikā devās uz Čehoslovākiju. Vēl valsts ekonomikas politika beidzot devusi iespēju katram uzņēmumam iziet uz tiešajiem kontaktiem ar ārējiem partneriem. Līdz šim zinātniski tehniskos sadarbību vadīja priekšniecība Maskavā, taču valmieriešiem jau sen bijusi kopīga interešu sfēra ar čehoslovaku kolēģiem.

Un tā, mūsu speciālistu nodomos bija pārbaudīt eksportējamās Valmieras stikla lodīšu izstrādes īpatnības Lietuvas rūpnīcā un izskatīt tiesās sadarbības līguma iespējas ar Vēstinas mašīnbūves rūpnīcu, kura ražo stellas. Šī brauciena rezultātā kļuva skaidrs, ka drīzumā saņemsim, jaunu azūra stellas modifikāciju uz PN stellas bāzes. Sogad, iespējams, varesim uzsākt mēģinājumus jaunā veida dekoratīvo audumu aus-

nā. Vēl braucēji iepazīnās ar radniecīgām rūpnīcām, to tehnoloģiskajiem procesiem, sociālo jautājumu risināšanu un veica sadarbības iespēju meklējumus ar CSSR stikla šķiedras rūpnīcām.

Sējenes un turienes stikla lodīšu izstrādes īpatnības atšķiras. No mūsu ražotājam pagaidām tiek ieviests šķiedras daudzums, kas ir zem turienesu normatīvās izstrādes. Iepriekš saņemtais stikla lodīšu sūtījums ļāva mūsu speciālistiem piedalīties darba procesā, un čehoslovaku ražotāji ātri piemērojās Valmieras lodīšu īpatnībām, kaut arī viņu rūpnīcās ir citi stikla kaušēšanas aparāti ar mazākam kaušēšanas spējam. Tur arī radās ierosinājums ārzemju kolēģiem pasūtīt Sverdlovskā ražotos stikla kaušēšanas aparātus, ar kuriem strādājam mēs.

Sogad draudzīgās valsts stikla šķiedras ražotāji saņēms vienu tūkstoš tonnu Valmieras lodīšu, preti veltīmas iegādāties tehnoloģiskās iekārtas. Un līdz ar to vairāk piestrādāj rupjku šķiedras sortimentu ražošanai, pēc kuras ir liels pieprasījums ārzemes. Idejas kopdarbībai jau stabilizējas. Iespējams rūpnīcā pirkst elļotāju, kura veida produkciju varētu pārdot par valūtu. Iespējams projektēt vienstadiju krāsni un to uzcelt 1. cehā 2. van-

nas krāsni vietā. Iespējams strādāt pie lielkiem šķiedras pakojumiem. Jādoma, ko darīt tālāk ar diegu. — Iti grīsti vai aut. Un tā tālāk. Bez tam jāpatur prātā, ka tikai konkurence rada progresu, šajā gadījumā konkurence ar ārējiem uzņēmumiem, iekšumā — cenu ziņā.

Kaut arī uz tiešajiem sakariem ar ārzemniekiem iziet mūsu rūpnīca, no tā iegūs visa nozare. Mūsu uzmanība šobrīd centrējas ap tehniskā azūra un dekoratīvā azūra audumu ražošanu.

Interesanti bija iepazīties ar stikla kaušēšanu Trnavas rūpnīcā, kur kaušēšanas process ir komputēris. Komputēris programmas ieviešanas seko visam darbam un garantē tā kvalitāti. Saja rūpnīcā ražo stikla plāsti, grīsti, stikla vati, ko šuj uz plastiku pamates, tad piesūcina un lieko «Skodās» skaņu izolācijai, kā arī citus neaustos materiālus. Mums Valmierā ir pieci elļotāji, čehoslovaku partneri strādā ar 15 elļotāju un neuzskata, ka tas būtu grūti. Trnavā ir daudz kapitālistisko valstu iekārtu, piemēram, japāņu stikla lodīšu izstrādes automāti. Drīzumā Trnavieši vienīgi savā valstī uzsāks ražot dekoratīvo stikla šķiedras audumu.

(Turpinājums sekos)
VIZMA LEJSTRAUTA

No rūpnīcas veļas mazgātavas dzīves

Visi zina, ka veļas mazgātava sākas no pieņemšanas punkta un beidzas ar tīro apģērbu izsniegšanu. Garāmejojot es vairākas reizes ieskatījos veļas mazgātavā, bet, nedziesu pieņēmu, divas trīs minūtes pagaidījuši, gāju prom. Bet kad vēlāk mēs runājām ar veļas mazgātāju Marutu Vilnīti, noskaidrojās, ka pieņēma tai laikā bijusi atvaļinājuma. Viņas vati pie ieejas uz galdā apmeklētājus gaidīja reģistrācijas žurnāls, kurā katram, kas atnes savu apģērbu, jāieraksta tā nosaukums un savas tēles numurs, jāparakstās, lai nebūtu pārpratumi. Savukārt numuram jābūt arī uz apģērba, lai nerastos jūcekļi.

— Visbiežāk gadās tā, — stāsta Maruta, — atveras durvis, apģērbu ielido kāktā, pēc tam durvis aizveras. Zili brīnumi! Ne īpašnieka, ne numura specpārģērbam. Kā grībi, tā tiec galā. Protams, mums ir tiesības tāda veida iesniegto apģērbu nemazgāt, bet, jūs zināt, tā dēļ gādās nepatīkams. Kuram gan griebs nervus maitāt? Un mēs mazgājam.

Marutai taisnība, nervi visiem jāsaudzē. Bet vai nebūtu labāk organizēt specpārģērbu pieņemšanu mazgāšana tāda veida, lai arī rūpnīcas laudis «ar iepriekšēju nodomu» nepārķauptu nodošanas noteikumus un veļas mazgātavas darbiniekiem būtu mierīgāk un vieglāk? Kādā veidā? Nu kaut vai pēc pilsetas veļas mazgātavu piemēra. Jo tur taču nevienš bez pieņēmas klātbūtnes nevar veļu ne nodot, ne arī saņemt. Pie kam netīrās veļas pieņemšanas punkts ir izvietots ārpusē, no līras veļas izsniegšanas punkta. Bet ko mēs varam rūpnīcā? Viss vienā tēlā. Kā tad ar sanitārajām normām? Bet par to mazliet vēlāk.

Un tā, veļas mazgātava paredzēta specpārģērbu mazgāšanai. Runātīgā Maruta laipni iepazīstina ar saimniecību. Pa kreisi karājas rūpnīcas darbinieku tīrie halāti. Maruta jūtas nedaudz samulsusi, patiešām, vairākus no halātiem par tiem var nosaukt pavasim simboliski: no kādreiz baltā halāta tie pārvertušies par netīri pelēku lupatu, te un tur netīras svītras, traipi, pēc taustes tas ir audums, bet tāds, kas pie sienas var piesliet, — stāvēs.

Jau cik reizi esam griezušies rūpnīcas centrālajā laboratorijā, esam lūguši, lai speciālisti palīdz mums ar padomu, kā tīrīt ar elļotāju nosmerētu apģērbu, bet... Kad mūsu veļas mazgātava strādāja veļas tēlas, mazgātājam, es zinu, deva zaļās ziepes, ožamo spirtu un balinātāju. Bet kur tagad tas viss palicis? Mūsu rīcībā ir tikai saimniecības ziepes, veļas pulveris. Hloru lietot tagad ir aizliegts — nedrīkst izliet kanalizācijā hlorētu ūdeni. Kā tad pašlaik balināt kādreiz baltos halātus, dvieļus? Kā iztīrīt elļotājus? Un mūsu klienti bieži lamājas, ka tiek atdoti atpakaļ netīri specpārģērbī. Bez tam, — Maruta turpina, — paskatieties, vai visu, kas atnesas mazgāšanai, var nosaukt par specterģērbu?

Patiešām, starp izmazgājamiem halātiem ir ļoti daudz mājas apģērbu, pie kam daudziem no tiem skats ir visai bēdīgs, lai neteiktu sliktāk. Un tādos strādā mūsu sievietes: mīļās sievas, māmiņas, vecmāmiņas, māsas...

— Halāti — tas vēl tā, — stāsta Maruta Vilnīte, — jūs paskatieties, kas atrodas musu plauktos! Viņa samēķlēja un tin vaļā kaut ko, kas atgādina svārkus, kas kādreiz bijuši brūnā krāsā, sānos aizdares viņa piesietas kaut kādas pelēkas lupatīņas, ar kuru palīdzību acimredzot šī «dārguma» ipašniece turu uz sevis šo «kaut ko».

Maruta: — Sos caurums mes regulāri mazgājam jau divus mēnešus un es esmu izbrīnīta, līdz kādam līmenim jānolāzijas sievietei, lai starp cilvēkiem staigātu tādos svārkos. Sos caurums mēs arī neceņšamies aizlāpīt, tas neietilpst mūsu pienākumos.

(Svārkī bija saplusuši no abiem sāniem gandrīz pat līdz augšai — aut.) Bez tā visa es noskatījos uz visāda veida saplusušām blūzēm, šortiem, neveiksmīgām kleitām. Bija te pat sieviešu apakšveļas priekšmeti. Jā... Es ļoti uzmanīgi

klausījos Marutu: — Lūdzu, uzrakstiet tieši par sievietēm. Es nevaru to atlicināt uz visām, bet starp viņām ir ļoti nevīzīgas, nekārtīgas... Apģērbu kabatas mēs atrodam ķemmes, lupu pomādes, krēms, maciņus, pat pulksteņus. Darba mums ir ļoti daudz, un katru kabatu pārbaudīt vienkārsi nav mūsu spēkos. Lai katra to dara pati! Pēc tam taču nepatīkami ir gan mums, gan viņām. Lai nenes intīmus piederumus, lai nokaunās! Lai nenes personiskas mājas lietas, jō mums jātra ir tikai SPECAPĢER-BI. Bieži gādās, jaunos izdotos halātus atstāj mājas — tajos strādā vasarņiņas — ir bijuši tādi gadījumi, bet darbā staigā lupatas, prasot no mums tās remontēt, kad atliek tikai izmest. Lai nerēs mums zīda un kaprona blūzes — mūsā apstākļos nav paredzēta to mazgāšana, mašīnā, karstā ūdenī audums bojājas.

— Tātad jums ir speciāls strādnieks, kas labo apģērbu? — Jā. Veļas lāpītāja Ināra Dukule strādā katru dienu, izņemot izņemamās dienas, no 10 līdz 18. Audumu atgriezumus mums piegādā 4. cehs. Tikai ar pogām, lūk, mūs tagad nenodrošina, jau pusgadu gaidām... — Cik cilvēku strādā veļas mazgātavā?

— Divās maiņās pa trim cilvēkiem. Maiņa ir mazgātāja, gludinātāja un pieņēmeja. Un vēl, kā jau es teicu, apģērbu labotāja. Pašlaik otrās maiņas pastāvīgā mazgātāja no darba aizgājusi, palīdz lāpītāja. — Pēc prasībām taču tirais un netīrais apģērbis jāglabā atsevišķās tēlās, kādēļ jums ir viss kopā un kādas ir perspektīvas?

— Viss kopā ir tādēļ, ka trūkst papildus tēlu. Līdz ar pāreju uz šo korpusu mums tēlas solīja, bet tas acimredzot ir aizmirsis.

— Ko jūs apkalpojat? — Polikliniku, sieviešu konsultāciju, stomatologa kabinetu, fizioloģijas kabinetu un vēl, protams, mazgājam specpārģērbu.

— Un visus vienā mašīnā? — Nē. Baltajiem apģērbiem mums ir atsevišķa mašīna.

— Bet jā tā sabojājas? — Ļoti slikti ar profiakti. Mūsu mašīnas strādā ar kolosālu slodzi, tādēļ tās vienmēr jāpieska. Mašīnas sabojāšanās mums ir īsts «CP». Telefona mums nav, tā kā atslēdznieku izsaukt ir grūti, elektrīki arī. Skrienam uz čaurlaidi, bet tur protestē, negrib laist mūs pie telefona.

Gludinātāja Ināra Bulina arī nevarēja ne ar ko iepriecināt.

— Visu dienu stāvu kājas, elpoju iztvaikojumus, dzirdu galvas troksni. Vakarā kājas nejutu, galva dūc. Ventilācijas pēc būtības mums nav. Logu atvērt nākas pie jebkādiem laika apstākļiem — caurveidī saaukstējas. Darbs ir ļoti smags un tiec pavasim slikti apmaksāts. 56 kapeikas pa stundu. Menesi sanāk ap 118 līdz 123 rubļiem. Un nekādu piemaksu par katļtīrumu.

— Visu zāvējat un gludināt vienā prese? — Jā.

— Bet ir taču gan poliklinikas, gan speciālie apģērbī? — Bet ko mēs varam izdarīt? Otrās preses nav.

Bez tā visa es uzziņāju, ka halātu mazgā kopā ar dvieļiem. Kā sievietes mājas bieži krāso halatus pašas, bet pēc tam veļas mazgātavā no tiem nokrāsojas pārējie apģērbī, ka veļas mazgātājas grūtais darbs tiek atliedzināts ar 95 rubļiem plus 25 procentiem pērnijas. Ja veļas mazgātavas darbinieces katru dienu ir stress stāvoklī, it īpaši, kad cilvēki dodas uz maizīti (2. un 4. cehā) un pa ceļam burtiski «trieciena izņem» veļu no mazgātavas, un nabaga sievietes šajos brīžos cenšas dziļāk ieraut galvas piecos vai pat noslēpties no redzesloka, lai nedzirdētu kārtējas lamas, īpaši no operatoru mūtem. Ka veļas mazgātavas tualete jau veselu gadu nestādā ūdens bāciņa un to nekādi nevar izgatot... (Izradas — kamēr tika laboties raksts, to sala-boja.)

Lūk, tā klājas mūsu veļas mazgātavā...

VALENTINA MUCIŅA

«Kristins» ziemas vidū

Neraugoties, ka augušās sabiedriski politiskās kustības, modē mītiņi un piketi, kas laudim aizņem vai visu brīvo laiku, bet atlikušo daudzdiem pieplilda televīzijas un video baudišana, — kinoamatieru studija «KRISTINS» turpina darboties. Ir pat sekmes. Tā pērn sociālistiskajā sacensībā uz papīra (pēc atskaišu papīru rezultātiem) iegūta 2. vieta republikā starp studijām. Tātad — LARP diploms un naudas prēmija... tehnikas iegāde. Taču tukšajos veikalos ārkārtīgi grūti izērtēt naudu. Nav jau konvertējamie rubļi.

Pērn «Kristins» guva panākumus arī vairākos speciālajos konkursos. Cetras filmas tika pērnētas profesionāli tehniskā vidusskolu republikāniskajā konkursā «AV-88». Divas: Andra Etmaja «Vārti» un Vaira Selecka un Andra Etmaja «Cēsu akvarelis» saņēma LPSR Maksimāliem savienības balvas Tēlotāji mākslai vēltajā republikāniskajā konkursā. Bet republikas tūrisma un ceļojuma filmu konkursā I grupā pirmo vietu iecīnīja Jāņa Roka Gruzija uzņemta «Sakartveļu 1987 oktomberī» (rudens Kabeļtija), saņemot arī balvu par operatora darbu.

Protams, pats lielākais notikums «Kristina» dzīvē 1988. gadā bija — rūpnīcas jubileja. VSSR pagātnē un šodienai vēltītās filmas «VSSR kinoalbum» pabeigšana. Diemžēl, rādīta ir tā maz. Interesanti, ka rūpnīcū un tās laudis skarosū notikumu fiksēšana kinolentē turpinās. Tā uzfilmēts unikāls materiāls: vecā

skursteņa uzspriidzināšana rūpnīcas teritorijā. Filmēts arī pērnais Oktobra svētku mītiņš, kas liecināja par apmulsumu jaunajā situācijā.

Sajā gadā studija iegājusi ar vairākiem aizsāktiem darbiem, kuros ir šis tas pilnīgi jauns. Skjiet, ka marta mēneša kinoamatieru skates «Kristins» pirmo reizi sniegs programmu, kurā būs vairākas ļoti īsas filmiņas, būvētas uz sprāstības principiem. Andris Etmans jau samonētās «Krāsainos sapņus», kas patiešā ir spēles jeb aktierfilmas. Neparasta būs arī Jāņa Roka filmētā krāsainā «Vide», kas uzfilmēta vienā tēlā. Ar mokām (ar filmēties tehniskajiem brīkiem, kas kvalitātes trūkuma laikā nomoka ne mūs vien) to filmā, kurā būs daudz unikāla dokumentālā materiāla no Latvijas republikas laikiem, kad bijāts Jānim Dalimam par pasaules sporta zvaigzni kļuva arī valmierists Rudolfs Zirdziņš. Vairis Seleckis palleban pārlīmē senas fotogrāfijas. Veidojas arī pērnajā vasarā rudenī filmēts darbs par celtniecību Valmierā, kas uz ekrāna izskatās visai nožēlojami un drūmi. Tas būs «Kristina» arguments strīdos par to, kādai jāizskatās mūsu pilsetai. Ekrāns liecina, ka līdz vēlamajam vēl sausmīgi tālu.

Cik veiksmīgi vai neveiksmīgi būs «strādājis» «Kristina» dalībnieki — to radīs piedalīšanās šīgada republikas kinoamatieru skates, jaunos konkursos un atskatīšanās skatītāju priekšā.

ARMINS LEJINS

Pateicības

Vissīsnīgāko pateicību izsākām visiem, kas atrada iespēju sveikt mūs un vārot kopīgo prieku, kas savā sirdī rada labus vārdus sveicieņiem sakarā ar ceha 20 gadu jubileju.

Patiešu pateicību izsākām rūpnīcas administrācijai un sabiedriskajām organizācijām, pamatāražošanas cehu kolektīviem, galvenā mehāniķa daļas, valsts pieņemšanas dienesta kolektīvam, ZRA «Stekloplastiks» un Polocaks RA «Steklovolokno» pārstājiem, ansambliem «Nadeždas», ēdnīcas «Vitrium» kolektīvam, ALEKSEJAM KOZINE-CAM, GUNAI LABRENCEI, ROTAI LUSIŅAI un visiem, kas šai dienā bija kopā ar mums kaut vai domās.

6. CEHA KOLEKTĪVS

Laikraksts iznāk reizi nedēļā — ceturtdienās, latviešu un krievu valodā. Redakcijas adrese: pasta indekss 228600, Valmierā, J. Gagarina ielā 1. Tālrūnis 21472 un 339. Iespēstis: Valmieras tipogrāfija «Liesma», pasta indekss 228600, Valmierā, A. Upiņa ielā 7. 0,5 izsk. Iespēdēlāksne, ofseta tehnika. Tirāža 800 eks. «Valmieriskij žurnij» («Valmieras kinimiks») — izdānie parkoņa, kometa komanda, zandzodko komiteja un administrācija. Volņnerskoje zavoda steklovolokna, izkōdēt odui raz v nedeljo po cetergarn, na ruskom n latyšskom jazyk āx. Adres redakcija: 228600, g. Valmierā, ul. Gagarina, 1. Telefonu 21472 i 339. Otnepjatno v Valmieriskoj tipografij «Liesma», 228600, g. Valmierā, ul. A. Upiņa, 7. Ofsetnā pečat, 0,5 ucl. n. l. Tirāž 800 eks. Na latyšskom jazyk.

Mums raksta Gaujā peldēties nevar

... tādēļ daudzi rūpnīcas strādājošie izjuta lielu pateicību vadībai, kas noorganizēja iespēju mums apmeklēt 3 reizes nedēļā 4. vidusskolas peldbaseinu. Bet pamazām sāka surukt arī šīs iespējas. Nesen tika samazināts stundu skaits mūsu rūpnīcas peldģērbtājiem, bet pavasim nesen ir liegta šī iespēja. Kas tam par iemeslu? Esmu dzirdējis, ka rūpnīca nav maksājusi arī par peldbaseina izmantošanu, bet bijusi norādīta, iztīdot ar materiāliem un darbiniekiem. Ar lielām grūtībām rūpnīca radījis iespēju pēc baseina darbinieku vairākārtēja lūguma iztīdot ar kaut kādiem materiāliem. Bet, kad tiec jāutās pēc darbaspeka, rūpnīca to esot atteikusi. Pēc šī parāga atleikta arī baseina izmantošana. Vai tā ir taisnība? Un kā uzskata tie dienesti, kuriem turpāk varēsim pateikties par to, ka iespēja peldēties vispār tiks liegta?

Piedāvājot pateicību — ANDIS KAIMINS, 13. ceha automātiķis

Sports

AR MĒRĶI — AKTĪVIZĒT

Līdz šim visas rūpnīcas mēroga sporta kārīdes ir notikušas divās grupās: starp 2. un 4. ceha sportistiem un atsevišķi starp parējiem. Jātiec, ka 1989. gadā sporta kārīde notiks vienā grupā, piedaloties arī 2. un 4. ceha organizētajam maizū komandām. Tā notiks sekojošos sporta veidos: dambretē, šaha, galda tenīsa, novusā, distanču slēpošanā (ja nākamās ziemas laika apstākļi to ļaus!), šausānā, zemleaus makškeršana, basketbolā, volejbolā, futbolā, autovēlības braukšanā, pavasara, rudens krāsā, orientēšanās sportā, vieglatlētikā. Komanda uzvarētāja tiek apbalvota ar braucēju triju dienu ekskursijā, otrās vietas ieguvēji vares izmantot divu dienu ekskursijas iespējas, trešās vietas — vienas dienas ekskursijū.

Sākusies Valmieras rajona sporta kārīde, kur notikušās sacensības pirmajā sporta veidā — dambretē. Mūsu rūpnīcas komanda iecīnīja otro vietu. Komandā spēlēja I. Salmija (4. cehs), M. Baņģieris, G. Šķērstis, I. Reģis (visi no 17. ceha).

UZMANĪBU!

Piektdien, 10. februārī pulksten 15.4 ceha lekcijū zālē notiks LTF rūpnīcas nodaļas pilnsapulce par kolektīvo līgumu.

Līdzjūtība

Izsakām dziļū līdzjūtību Valdim Valģim sakarā ar tēva nāvī.

6. ceha kolektīvs

Redaktore V. LEJSTRAUTA